

ת"פ 12290/05/14 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד הנאשם - סאלם אבו סבית - הובא באמצעות שב"ס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 12290-05-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' אבו סבית(עציר) ואח' ת"פ 31634-01-15

בפני כבוד השופט הישאלם אבו שחאדה
בעניין: המאשימה - מדינת ישראל
באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה
על - ידי עוה"ד איריס מוריץ

נגד

הנאשם - סאלם אבו סבית - הובא
באמצעות שב"ס ע"י עוה"ד מנשה סלטון

גזר דין לגבי נאשם 1

כתבי האישום

1. גזר הדין מתייחס לשני תיקים: ת"פ 12290-05-14 ו-ת"פ 31634-01-15.

2. ב-ת"פ 12290-05-14 הנאשם הורשע עקב הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בביצוען של העבירות הבאות: פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 ו-29(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), גניבת רכב בצוותא לפי סעיפים 413 ו-29(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 1.5.14 בשעה 00:24, נהגה המתלוננת ברכבה מסוג סובארו 3B (להלן: **הרכב**), מכיון מצליח לכיוון מודיעין בסמוך לצומת נשר (להלן: **המקום**). עם הגעתה לצומת עם רמזור, התפרצו לנתיב הנסיעה הנאשם ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: **האחר**), ואשר עמדו בצידי הרכב ותוך שהם מנופפים בידיהם ודופקים על הרכב. האחר פתח את דלת הנהג ברכב, אחז במתלוננת בידה והשליך אותה בכוח אל הכביש מחוץ לרכב ובדרך זו נגרמו לה שפשופים מדממים בשני מרפקיה. כמו כן, ניסה האחר למשוך את תיקה האישי של המתלוננת מידיה, אך זו לא הרפתה שכן חששה להיוותר ללא מכשיר הטלפון במקום.

3. בנסיבות אלה, פנה הנאשם לאחר שיניח למתלוננת בכך שאמר לו "יא בן זונה, תעזוב אותה" וניסה להכניסה בכוח חזרה לרכב. כמו כן, על מנת להסב את תשומת ליבו של האחר לחבלות שנגרמו למתלוננת, הנאשם אמר לאחר "יא בן זונה, תראה מה עשית לה". המתלוננת החלה להימלט בריצה מהמקום לעבר מונית (להלן: **המונית**) שנקלעה למקום תוך שהנאשם דולק אחריה והיא קוראת לו להניח לה. משנכנסה המתלוננת למונית, ניסה הנאשם לשוחח עם נהג המונית ולומר לו שהוא עוזר למתלוננת, אך זה נסע מהמקום.

4. הנאשם והאחר נכנסו לרכבה של המתלוננת ועזבו את המקום. בהמשך, בשעה 11:00 או בסמוך לכך, בתחנת דלק בתחומי העיר רמלה, פנה הנאשם ואדם נוסף (נאשם אחר באותו תיק) לנהג גרר בבקשה לגרור את הרכב בטענה כי מדובר ברכבם והכווינו אותו למקום הימצאו של הרכב בכביש 40. נהג הגרר חשד כי מדובר ברכב גנוב שכן הנאשמים נגעו ברכב באמצעות חולצותיהם ולא בידיהם החשופות ולכן הזעיק את המשטרה. כאשר הבחין הנאשם בניידת המשטרה, ניסה לעזוב את המקום אך נתפס. רכבה של המתלוננת אותר כאשר מערכת ההנעה מפורקת וחוטי החשמל גלויים. האירוע שמתואר בעובדות כתב האישום שב-ת"פ 12290-05-14 יקרא להלן למען הקיצור: **אירוע גניבת הרכב**.

5. ב-ת"פ 31634-01-15, שצורף לתיק שבפני, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.1.15 הנאשם שוחרר על פי הוראת בית המשפט במ"ת 12323-05-14 לקהילה הטיפולית "אילנות" וזאת החל מיום 5.1.15. הנאשם הגיע לקהילה ביום 5.1.15 ועזב באותו היום בטרם הסתיים הליך הקבלה בעניינו (להלן: **אירוע הפרת ההוראה החוקית**).

טענות הצדדים לעונש

6. בא כח המאשימה הפנתה לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם ואשר כולל שבע הרשעות קודמות בעבירות אלימות, נשק וסמים (ת/3). כמו כן, טענה שמתחם העונש ההולם לאירוע גניבת הרכב נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם העונש ההולם לאירוע הפרת ההוראה החוקית נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הדגישה את החומרה הרבה שבביצוע אירוע גניבת הרכב, לרבות האלימות שבה השתמש האחר כלפי המתלוננת, דבר שמחייב הצבת הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם ויתכן אף מצדיק סטייה לחומרא מהגבול העליון של המתחם. בנוסף, טענה שיש להטיל על הנאשם לשלם פיצוי למתלוננת וכן גם קנס כספי.

7. בא כח הנאשם הפנה לגזר דין שנתי בעניין ת"פ 16996-08-12 (שלום רמלה) **מדינת ישראל נ' אבו יחיא** [פורסם בנבו] (30.10.13) (להלן: **אבו יחיא**) ושם קבעתי כי לגבי העבירה של גניבת רכב, מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, באותו גזר דין קבעתי שלענין העבירה של הפרת הוראה חוקית, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-5 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, בא כוח הנאשם הוסיף וטען שאירוע גניבת

הרכב בוצע על גבול הסייג לאחריות פלילית לפי סעיף 34(א) לחוק העונשין, שעניינו פטור מאחריות פלילית למשדל או למסייע אם מנע את עשיית העבירה או את השלמתה, או אם הודיע מבעוד מועד לרשויות על העבירה לשם מניעת עשייתה. בנסיבות אלה, לטענתו, הדבר מוביל למסקנה שהגבול העליון של מתחם העונש ההולם באירוע גניבת הרכב, צריך להיות נמוך יותר מ-15 חודשים ויש להעמידו על 12 חודשים. בנוסף, הפנה לעובדה שהנאשם שהה כ-4 חודשים בקהילה סגורה בתנאי מעצר.

מתחם העונש ההולם

8. כאמור, בעניין **אבו יחיא**, קבעתי כי מתחם העונש ההולם לעבירה של גניבת רכב נע בין 6 ועד 15 חודשי מאסר בפועל ולגבי העבירה של הפרת הוראה חוקית, נע בין מאסר על תנאי ל-5 חודשי מאסר בפועל. אלה המתחמים שישמשו אותי גם בתיק שבפני לעניין האירועים שבשני האישומים שבהם הורשע הנאשם. למען הסדר הטוב, אביא בשנית את הפסיקה שעליה הסתמכתי על מנת לקבוע את מתחם העונש ההולם לגבי העבירה של גניבת רכב:

א. רע"פ 3376/13 **טקאטקה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.5.13). במקרה זה המבקש הורשע בבימ"ש השלום בראשון לציון בגין ביצוע עבירות של סיוע לגניבת רכב, קשירת קשר לביצוע פשע והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. גזירת הדין נעשתה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו ובנסיבות ביצוען נע בין שמונה ל-14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה, פיצוי וקנס. על המבקש הוטלו **שבעה חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, פסילת רישיון וקנס בסך **2500 ₪**. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי במחוז מרכז וערעורו נדחה וכך גם נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

ב. רע"פ 4789/13 **מיכאלי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.8.13). במקרה זה המבקש הורשע בביצוען של העבירות הבאות: גניבת רכב, נהיגה בזמן פסילה והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו. המבקש גנב אופנוע אשר חנה בחולון בכך שהניע את האופנוע באמצעות מפתחות ואמים ובעת שהיה פסול מלהחזיק רישיון וללא הסכמת בעל הרכב. משהבחין המבקש בשוטרי מתקרב לעברו, פתח במנוסה ולבסוף נעצר מאחורי בניין. הנאשם צירף תיק נוסף שעניינו עבירה של הפרת הוראה חוקית. בית משפט השלום בתל אביב הטיל עליו **10 חודשי מאסר בפועל**, הפעיל מאסר מותנה של שישה חודשים מחציתו בחופף, מחציתו במצטבר, כך שסה"כ הוטלו 13 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הוטל עליו מאסר על תנאי ו**התחייבות עצמית בסך של 2500 ₪**. ערעורו לבית המשפט המחוזי בתל אביב נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון. כבוד השופט מלצר קבע בפסקה 11 לפסק הדין את הדברים הבאים:

"בנסיבות העניין, הנני סבור כי העונש שהושת על המבקש על ידי הערכאה המבררת ואושר על ידי ערכאת הערעור, לאחר שנסיבותיו האישיות נשקלו ארוכות על ידם - איננו סוטה מהקווים המנחים שהתוו בהלכה הפסוקה, ואין בו כדי לגרום עיוות דין, או להקים

"שיקולי צדק" שיש בהם כדי לסייע למבקש".

ג. עפ"ג (מח' - מרכז) 28331-12-12 **מוגריבי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (7.7.13). במקרה זה היה מדובר בשני מערערים שנדונו על ידי בית משפט השלום בראשון לציון לשנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה, הראשון לשנה והשני לשנתיים. שני המערערים הורשעו בביצוע של העבירות של גניבת רכב ואחד מהם גם בנהיגה בזמן פסילה. בית משפט המחוזי דחה את הערעור של אחד מהם לגבי אורך תקופת המאסר כך שהעונש נותר שנת מאסר בפועל, והקל בעונשו של המערער הנוסף בכך שעונשו הומתק משנת מאסר לשמונה חודשים.

ד. ע"פ (מח' - מרכז) 11346-03-13 **נזאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.8.13). המערער הורשע על ידי בימ"ש השלום בראשון לציון בעבירות של גניבת רכב, נהיגה פזיזה ורשלנית ברכב כאשר נמלט ממחסום משטרה, ובנהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. המערער נדון לתשעה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ונפסל מלנהוג למשך שנה ונקנס בסכום של 1500 ₪. בית המשפט נתן משקל לעובדה שהנאשם היה ללא עבר פלילי קודם ושירות המבחן התרשם שאינו בכל קווי אישיות עברייניים מגובשים וראה את האירוע נשוא כתב האישום כאירוע חריג שלא מאפיין את אורח חייו. על כן, בית משפט המחוזי קיבל את הערעור וקבע כי במקום 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ירצה המערער 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ה. עפ"ג (מח' - מרכז) 56501-05-13 **בורקאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.10.13). המערער הורשע בבימ"ש השלום בראשון לציון בעבירות של גניבת רכב ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ₪ ופסילה מלקבל רישיון למשך שלוש שנים. הנאשם היה רווק בן 21 וללא עבר פלילי ואשר רצה להעביר את הרכב שנגנב לשטחים. הערעור נדחה למעט לגבי גובה הקנס שהופחת ל-7,000 ₪.

ו. ת"פ (מח' - ב"ש) 33594-05-12 **מדינת ישראל נ' עאבדה** [פורסם בנבו] (30.6.13). הנאשם הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, מעשה פזיזות ורשלנות בנהיגה, פריצה רכב, ניסיון גניבת רכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם היה רווק בן 21 שנים ונדון ל-15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך של 6,000 ₪ וכן פסילת רישיון למשך 3 שנים.

שאלת הנמכת הגבול העליון של המתחם באירוע גניבת הרכב

9. סעיף 40ט(א)(9) קובע כדלקמן:

"40ט. (א) בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה

שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1."

10. בא כוח הנאשם טען שהעבירות נשוא האירוע של גניבת הרכב בוצעו על גבול ה"סייג" לאחריות פלילית שמופיע בסעיף 34(א) לחוק העונשין ואשר מורה כדלקמן:

"34 (א) משדל או מסייע לא יישא באחריות פלילית

לשידול או לסיוע, או לניסיון לשידול, אם מנע את עשיית העבירה או את השלמתה, או אם הודיע בעוד מועד לרשויות על העבירה לשם מניעת עשייתה או השלמתה ועשה למטרה זו כמיטב יכולתו בדרך אחרת; ואולם, אין באמור כדי לגרוע מאחריות פלילית לעבירה מושלמת אחרת שבמעשה.

(ב) "רשויות", לענין סעיף זה - משטרת ישראל או

גוף אחר המוסמך על פי דין למנוע את עשיית

העבירה או את השלמתה."

11. באי כח הצדדים הסכימו במעמד הטיעונים לעונש (פרוט' עמ' 19 ש' 24 - 30) כי הנאשם הציג בפני החוקר שחקר אותו במשטרה לאחר שנעצר את פירוט השיחות היוצאות מתוך הטלפון הנייד שבו החזיק. הצדדים מסכימים כי מהטלפון עולה שנעשו שיחות יוצאות למוקד 100 של המשטרה בזמנים הבאים בסמוך לשעת קרות אירוע גניבת הרכב: שעה 00:25, זמן שיחה 5 דקות; שעה 00:41, זמן שיחה 45 שניות. אין מידע בידי הצדדים לגבי תוכן השיחות. בא כח הנאשם הדגיש כי כתב האישום המתוקן כלל הוספה בכתב יד של דברים שאמר הנאשם לאחר שפעל באלימות כלפי המתלוננת "יא בן זונה, תעזוב אותה" וכן "יא בן זונה, תראה מה עשית לה". לפיכך, בא כוח הנאשם טוען שהגבול העליון של מתחם העונש ההולם לענין האירוע של גניבת הרכב צריך להיות נמוך יותר מ-15 חודשים וצריך לעמוד על 12 חודשים. טענה זו דינה להידחות, וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. סעיף 40ט(9) מפנה לסייגים שמופיעים בסימן ב' לפרק ה'1 בחוק העונשין, שנושא את הכותרת "סייגים לפליליות המעשה". סעיף 34(א) לחוק העונשין לא מופיע בסימן ב' לפרק ה'1 אלא בסימן ב' לפרק ה' שנושא את הכותרת "צדדים לעבירה". די בכך על מנת לדחות את הטענה שיש להפחית את הגבול העליון של מתחם העונש ההולם. מעבר לנדרש, יצוין כי הטענה דינה להידחות גם לגופו של עניין.

ב. הנאשם הורשע בביצוע עבירות של גניבת רכב וחבלה במזיד ברכב וזאת "**בצוותא**" עם האחר, כאמור בסעיף 29(א) לחוק העונשין. הוזה אומר, הנאשם ביצע את העבירות במשותף עם האחר, היינו כ-מבצע עיקרי, ולא בסטאטוס של "משדל או מסייע", כאמור בסעיף 34(א) לחוק העונשין.

ג. אומנם הוסכם בין הצדדים שמתוך הטלפון הנייד של הנאשם בוצעו שיחות למוקד 100 של המשטרה, וזאת בסמוך לאירוע גניבת הרכב, אך לא ידוע מה תוכן של שיחות אלה. כמו כן, לא ניתן להסיק מעצם קיומן של שיחות אלה, שהנאשם התקשר למשטרה במטרה למנוע את אירוע גניבת הרכב, וזאת במיוחד לאור העובדה שהנאשם עלה לתוך הרכב עם האחר וניסה להזעיק גרר שיעבירו למקום אחר וכאשר הגיעה משטרה למקום עקב חשד שהתעורר אצל נהג הגרר, ניסה לברוח.

ד. אמירותיו של הנאשם לאדם האחר שיעזוב את המתלוננת וניסיונו להסב את תשומת ליבו לחבלות שנגרמו לה, יתכן ויש בהן בכדי ללמד על רצונו להרחיק את עצמו ממעשי האלימות של האחר כלפי המתלוננת, אך אין בהן בכדי ללמד על רצונו להרחיק את עצמו מעצם גניבת הרכב. יוזכר, שלנאשם ממילא לא יוחסו עבירות אלימות כלפי המתלוננת באירוע גניבת הרכב. יוצא מכך, שמעצם העובדה שהמאשימה לא ייחסה לנאשם בכתב האישום הוראות חיקוק שעניינן תקיפה של המתלוננת וזאת לאור האלימות שהופעלה כנגדה על ידי האחר, הרי שששתמע מכך, מניה וביה, שמקובלת עליה טענת הנאשם שרצה להרחיק את עצמו מעבירות האלימות אשר לא חפץ בהתרחשותן. ברי, שאילו ניתן היה לייחס לנאשם את עבירות האלימות שהופעלו כנגד המתלוננת, כמבצע בצוותא עם האחר, אזי היה מדובר בעבירת שוד לכל דבר ועניין וכתב האישום היה מוגש לבית המשפט המחוזי ולא לבית משפט השלום ומתחם העונש ההולם לגבי אירוע גניבת הרכב היה בגבולות מתחם חמורים בהרבה ממה שקבעתי לעיל. לסיכום, לא הוכח בפניי שהנאשם התקשר למשטרה במטרה למנוע את גניבת הרכב. לעומת זאת, לגבי האלימות שהתלוותה לאירוע גניבת הרכב, מקובלת עליי טענת ההגנה שהנאשם לא חפץ בה, ובכל מקרה, ממילא לא יוחסה לו עבירת אלימות במסגרת אירוע גניבת הרכב. על כן, הטענה שיש להפחית את הגבול העליון של המתחם לגבי אירוע גניבת הרכב, אין בה ממש ודינה להידחות.

שאלת הסטייה מהמתחם לחומרא

12. לגבי טענת המאשימה שיש לסטות מגבולותיו של מתחם העונש ההולם לחומרא, בשל הגנה על שלום הציבור, טענה זו דינה להידחות. המאשימה לא יחסה לנאשם בכתב האישום הוראות חיקוק שנוגעות למעשי האלימות של האחר כלפי המתלוננת וגם הסכימה לתקן את עובדותיו כך שהנאשם אמר לאחר שיעזוב את המתלוננת והסב את תשומת ליבו לחבלות שנגרמו לה על ידי האחר. בנסיבות אלה, המאשימה מנועה מלטעון שעבירות האלימות שבוצעו על ידי האחר נותנות לאירוע גניבת הרכב, לגבי הנאשם שבפני, נופך גדול יותר של חומרה. המאשימה לא יכולה מצד אחד לצמצם מחומרת האירוע על ידי הוספת נסיבות מקלות (פניית הנאשם לאחר שיעזוב את המתלוננת) ואי ייחוס עבירות אלימות לנאשם, ומצד שני לטעון לחומרה היתרה שנובעת ממעשה האלימות של האחר, תוך ייחוסם לנאשם.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

13. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, לגבי שני האירועים (אירוע גניבת הרכב ואירוע הפרת ההוראה החוקית) לקחתי בחשבון את כל הנתונים שלהלן: **לחומרא** - עברו הפלילי של הנאשם ואשר כולל מספר הרשעות לרבות ריצוי מספר מאסרים בפועל, במועדים שונים. **לקולא** - הודאה וחסכון בזמן שיפוטי.

14. לפיכך, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 2.5.14 ועד 10.9.14, וכן מיום 16.12.14 ועד 5.1.15, וכן מיום 14.1.15 ועד היום.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת, עדת התביעה 1, בסך של 4,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים והראשון שבהם עד ליום 1.5.15 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפרעון מדי.

ד. הנאשם ישלם קנס בסך 2,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.6.15 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מדי. למען הסדר הטוב יובהר, שתקופת המאסר חלף הקנס, היה והקנס לא ישולם, תהיה במצטבר לתקופת המאסר שהוטלה לעיל.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, במעמד הצדדים.